

РЕШЕНИЕ

№ 5810

гр. София, 16.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **4511** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. с чл.145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Х. А., гражданка на А., срещу решение № 509/08.04.2013г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. с чл.9 от ЗУБ ѝ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателката счита, че обжалваното решение е незаконосъобразно като постановено в „нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, като и необоснованост“ Доводите ѝ в тази насока са следните: I. Незаконосъобразни са доводите на административния орган (АО) за неоснователност на молбата ѝ. Излага конкретните причини да напусне А., а именно, че е съпругът ѝ е убит при атентат на пазара и тя е останала вдовица с четири деца. Не е имала при кого да живее, няма съпруг или друго лице от мъжки пол, който да се грижи за нея. Описва какво означава това в А.. II. Решението е постановено в нарушение на чл.75, ал.1, т.2, чл.75, ал.1, т.4 от ЗУБ и чл.35 и чл.36 от АПК – при неизяснена фактическа обстановка, липса на задълбочен анализ на обстоятелствата от страна на АО, липса на произнасяне относно сигурността на държавата на произход, което е от съществено значение за спазване на принципа (non refoulement) - забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот, съгл. чл.33 от Конвенцията за бежанците от 1951г. и възприет в чл.4, ал.3 от ЗУБ. Цитира съдебна практика в

подкрепа на горното.

Ответникът по жалбата - Председателят на Д., чрез юрисконсулт К. моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Мотивира се с това, че чужденката не е била заплашвана, не е преживяла насилие и не е имала никаква причина да напуска страната. Подробни доводи излага в писмена защита. Счита, че в решението са преценени всички правнозначими факти; че не е налице личен елемент; че не е налице преследване или риск от такова по смисъла на чл.8, ал.5 от ЗУБ; че е налице и риск от посегателство по смисъла на чл.9 от ЗУБ. Позицията се базира на тълкуване на Съда в Л. по дело № С-465/07 на чл.15, б.“в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета на ЕС и на приложената справка.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като обсъди становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено:

От фактическа страна:

Административното производство е започнало с молба на кандидатката до Д. за предоставяне на закрила (лист 57 и 65 от делото, съответно направо до Д. и до Д. чрез Началника на Г.-С.). Съставен е регистрационен лист с приложение (л.50-52), и Е. дактилоскопна карта (л.53). Същия ден молителката е запозната чрез писмени указания (л.54-55) с превод за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации (л.56), предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

Съгласно декларациите и отразени в регистрационния лист данни молителката е с име С. Х. А., гражданка на А., народност хазара, [дата на раждане] в А., [населено място], по религия мюсюлман.-шиит, с начално образование, с професия работник, говореща дари, вдовица от 13 години, с четири деца – синове: М. Х., [дата на раждане], А. и А., родени на 01.12.1997г. и С., [дата на раждане]

На 29.09.2012г. с молителката е проведено първо интервю (л.40-44). Заявила е, че първият ѝ син – М., по паспорт е с друго име – А. Д. Х. и е роден по паспорт на 21.04.1988г. Потвърждава данните за другите си синове.

Освен горното разминаване на данните съдът констатира и друго – ако синовете ѝ А. и А. са родени на 01.12.1997г., то физически (като биологичен родител) не е възможно синът ѝ С. да е [дата на раждане]

Данните и за четиримата сина на чужденката са установени по представени от тях национални паспорти. Горните разминавания поставят под съмнение автентичността на тези документи.

На това първо интервю молителката заявява, че е напуснала А. нелегално през 1997г. Съпругът ѝ бил убит преди 2-3 месеца. Заминали за И.. Там били без документи. През 2012г. нелегално преминали в Турция. В България влезли на 27.09.2012г., „ ... пеша, през едни гори...“.

Като причина за търсената закрила чужденката посочва, че в А. се води война. В Рран не ѝ давали документи. М. (първият ѝ син) бил депортиран в А.. Видяла е много мъки, имала финансови затруднения в А. след убийството на мъжа ѝ. Нямамо на кого да разчита.

На 25.10.2012г. с молителката е проведено второ интервю (29-31). Заявява, че напуснала А., защото убили мъжа ѝ. Това станало преди 13 години. Пристигнали в И., заживели при един иранец. Децата били малки и ѝ било трудно. Животът им (на децата) бил труден защото нямали документи. Учили в частно училище, там нямамо

нужда от документи, защото преподавали афганистанци. Ходила в организацията за чужди граждани, за да иска издаване на зелена карта. „Миналата година ми отказаха. Тази също.“ Синовете ѝ имали проблеми, затова напуснала. В А. нямала къща, пари и при кого да се завърне. Не знае как ще се издържа в България. В Турция не ѝ харесало, не знаели езика и било трудно.

На 27.02.2013г. с молителката е проведено трето интервю (16-21). Заявява, че имала проблеми с талибаните. Те имали лошо отношение и убивали хората от нейния етнос, също така те, като суните, преследвали шиитите. Потвърждава, че съпругът ѝ бил убит преди 13 години. Общата обстановка била военна, избухвали бомби, нямало сигурност. Счита, че и в настоящия момент в А. ситуацията не е хубава и не само в К., а в цялата страна се водела война. Не е членувала в политическа партия или организация, не е осъждана. Нямало никаква възможност да остане (в А.) сама жена с четири деца. Заминала за И. почти веднага след убийството на мъжа ѝ. Страхувала се да не убият децата ѝ, страхувала се за живота си. Нямала възможност да живее на друго място в А. защото навсякъде се водела война. Когато напуснала страната на власт били талибаните. Лично тя не е получавала заплахи, не била въвличана самата тя във физическо насилие, но отбелязва, че биели жените, същите нямали никаква свобода по време на тяхното управление и затова не излизала навън. По-късно – в И., синовете ѝ били задържани доста често понеже били без документи, имало опасност да ги депортират. И. напуснала защото почти нямало ден, в който някой от синовете ѝ да не бъде арестуван. Като майка не можела да гледа как полицията и армията издевателствала върху тях. Един от синовете ѝ – М. бил депортиран в А., но после нелегално се върнал. Като причина да не се върне в А. сега посочва, че войната там продължава и не знае при кого и къде да отиде. Нямала близки роднини. На това интервю заявява, че националните си паспорти получили от афганистанското посолство в Т.. Нейният паспорт и този на С. били истински, а останалите – фалшиви. Срещу нея не е имало физическо насилие. Не е търсила помощ от властите в К. след убийството на мъжа ѝ. В Т. живяла в къщата на един афганистанец. Имали проблеми с властта, когато децата ѝ пораснали и тръгнали да работят, а били без документи. Заявява, че иска да остане да живее в България с децата. Да се върне в А. би означавало да обрече децата си на смърт.

От Д. е изискано становище на Д., в отговор на което с писмо от 23.10.2012г. (л.27) е посочено, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Изготвено е становище на главен експерт (л.13) за отказ за предоставяне на молителката на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

По административната преписка е приложена Справка относно А. на Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ при Д. 17.10.2012г. (л.9-12). Сочи се, че основна заплаха за състоянието на сигурността в А. остава заплахата от атентати в страната, насочени срещу мисията на НАТО, официалните власти и цивилни лица. Изброяват се атентанти, за които се сочи че са предимно в източните и южните части на страната. По информация на АФП, цитирана от агенция "Фокус", броят на убитите цивилни граждани в А., се е понижил с 15 %, по време на първата половина на 2012г., сравнено със същия период от миналата година. Изследван е въпроса има ли данни за преследване на представители на таджикската общност в А., направен е извод, че като цяло хората, живеещи в области, където техният етнос е малцинство, се намират в по-голям риск, когато се опитват да възстановят земя и собственост.

Като е обсъдил част от мотивите на молителката за закрила - финансовите проблеми и заявената липса на проблеми с официалните власти в контекста на описаната по горе справка АО е постановил решението си (л.6-8). Приел е, че молбата за закрила е неоснователна. Счел е, че кандидатката не е преследвана в страната си на произход по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Счел е също, че не са налице условия и за предоставяне на хуманитарен статут като кандидатката не е изложена на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗУБ.

С оглед това АО е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. Х. А..

Решението е връчено на 15.04.2013г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез органа на 26.04.2013г. - в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от лице, имащо право и интерес от обжалване на акта. С оглед това жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ – председателя на Д.. Спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ.

Спазена е предвидената в закона писмена форма.

Допуснати са обаче съществени нарушения на административнопроизводствените правила на АПК и ЗУБ и са нарушени приложими материалноправни разпоредби : В нарушение на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от АПК органът не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, не е обсъдил всички заявени от жалбоподателката обстоятелства във връзка с търсената закрила, касаещи личното ѝ положение и обстановката в А.. Основателно е оплакването в жалбата, че органът по закрила в нарушение на чл.36, ал.1 от АПК не е събрал и обсъдил доказателства относно положението на самотните жени в А., спазването на човешките права и свободи по отношение на тази социална група. Бежанската история на жалбоподателката не е разгледана и във връзка с обстоятелството, че същата е майка на непълнолетни деца (като дали всички от тях са непълнолетни и кога са родени някои от тях не е изяснено), които също търсят закрила в страната. Следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 30а от ЗУБ, при прилагане на разпоредбите на раздела „Права и задължения на чужденците, търсещи закрила, по време на производството” се отчита особеното положение на чужденците от уязвима група като ...самотни родители, придружени от малолетните или непълнолетните си деца...”. Органът се е ограничил до обсъждане на финансовите съображения на молителката, не и до заявените обстоятелства, че същата е сама жена, майка на непълнолетни деца, които сочи, че са били обект на преследване. Основателен е изложеният в жалбата довод, че пропускат да бъдат изследвани фактите, свързани с личното положение на молителя, което включва както обстоятелствата, свързани с опасенията му от преследване, така и с реалната ситуация в страната на произход, представлява нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ.

По изложените съображения, оспореното решение се явява незаконосъобразно на основание чл.146, т.3 и 4 от АПК. Тъй като естеството на акта - произнасяне по молба за закрила след обсъждане на бежанската история на кандидата по същество, не

позволява решаване на въпроса за първи път от съда, то на основание чл.173, ал.2 от АПК и чл.90, ал.2 от ЗУБ преписката следва да се изпрати на председателя на Д. за ново произнасяне по молбата на С. Х. А.. Административният орган следва да изследва въпроса за положението на непридружени жени в А., по специално възрастните афганистански жени без мъжка закрила и следва да съобрази дали същите представляват по уязвима социална група и същата подложена ли е на по особено негативно отношение в А., както се твърди от молителката. Следва да се изложат изрични мотиви във връзка с тези обстоятелства и да се направи и приложи справка за страната на произход относно положението именно на тази група лица, ако са налице данни за това в съответните външни източници на информация. В производството по новото решаване на молбата за закрила следва да се изследва и съобрази обстоятелството молителката е ли самотен родител и придружител на непълнолетни деца, търсеци закрила в РБългария.

Воден от горното и на основание чл.90 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Х. А., гражданка на А., решение № 509/08.04.2013г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците и

ИЗПРАЩА делото като преписка на председателя на Д. за ново произнасяне по молбата на С. Х. А. при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото съдебно решение, в 14-дневен срок от получаване на преписката.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)